

Marcin Wrona

Instytut Sobieskiego¹
The Sobieski Institute

Wpływ polityki imigracyjnej Australii na jej rynek pracy

Streszczenie

Istnieje kilka stereotypów na temat wpływu imigracji na rynek pracy. Najpopularniejszym jest ten wskazujący, że imigranci, zwiększając liczbę pracowników, powodują wzrost bezrobocia w szczególności przez zabieranie pracy rdzennym pracownikom. To założenie nie uwzględnia jednak bardzo ważnego czynnika, który tworzą imigranci — popytu. Pozyskanie siły roboczej było i jest jednym z głównych celów australijskiej polityki imigracyjnej, która jest ukierunkowana na imigrantów mających kwalifikacje poszukiwane w danym okresie na australijskim rynku pracy. Dzięki tego rodzaju doborowi pożądanym imigrantów uważa się, że Australia prowadzi jedną z najbardziej efektywnych polityk migracyjnych pod względem gospodarczym, skorelowaną z potrzebami rynku pracy. W artykule zostaną zaprezentowane najnowsze wyniki badań na temat australijskiego rynku pracy, które zostały przeprowadzone przez autora oraz przez australijskich badaczy migracji, takich jak: Melissa Bond, Noel Gatson, Neville Norman, Thorsten Stromback, Peter J. Lloyd, Lynne S. Williams, Bruce Chapman i Deborah Cobb-Clark.

Słowa kluczowe: imigracja, Australia, rynek pracy, polityka migracyjna, siła robocza

---

¹ Instytut Sobieskiego, ul. Lipowa 1a/20, 00-316 Warszawa; adres elektroniczny autora: marcin.wrona@sobieski.org.pl.

Wprowadzenie

Związek Australijski — bo tak brzmi oficjalna nazwa Australii — powstał 1 stycznia 1901 roku, kiedy to sześć kolonii brytyjskich postanowiło się zjednoczyć. Przyczyn zjednoczenia zróżnicowanych dotychczas kolonii było wiele, jedną z głównych było zaś narastające poczucie tożsamości narodowej mieszkańców kolonii i towarzyszący mu strach przed imigrantami. Ważnym przyczynkiem do stworzenia jednego państwa była niewątpliwie budowa infrastruktury, a szczególnie linii kolejowych, a także konieczność ujednoczenia systemu prawnego (Gibb, 1982).

Już na samym początku powstania państwa stworzono politykę migracyjną, którą oparto na strachu przed imigrantami. Pierwszym premierem Związku Australijskiego został Edmund Barton, lider Partii Protekcyjnej. W *exposé* wygłoszonym w parlamencie w Melbourne, ówczesnej stolicy Australii, mówił między innymi: „musimy stworzyć sądownictwo, kompetentny korpus służby cywilnej, połączenia kolejowe między wschodnimi metropoliami, system emerytalny, a także ustawodawstwo uniemożliwiające napływ taniej siły roboczej z Azji oraz Wysp Pacyfiku” (Crowley, 1973). Realizowana była wtedy tak zwana polityka białej Australii bazująca na ustawie ograniczającej imigrację, która weszła w życie w 1901 roku. Polityka ta preferowała osoby pochodzenia anglosaskiego, a później białych Europejczyków, jeśli chodzi o możliwość osiedlania się w Australii. Wspomniana polityka w latach pięćdziesiątych XX wieku została znacznie zliberalizowana, a w latach siedemdziesiątych nastąpiło jej odrzucenie na rzecz polityki wielokulturowości. Warto wspomnieć, że jednym z twórców australijskiej polityki wielokulturowości był profesor Jerzy Zubrzycki, Polak, który po wojnie przybył do Australii i stał się jedną z kluczowych postaci w zakresie budowania australijskiej tożsamości narodowej.

Przystępując do badania, autor postawił następującą tezę: wysoki poziom rozwoju gospodarczego Australii stanowi główny czynnik przyciągający imigrantów. Przyjął także tezę pomocniczą, że polityka imigracyjna Australii wpływa pozytywnie na australijski rynek pracy.

Rozwiązanie postawionego problemu badawczego wymagało w dużej mierze oceny polityk migracyjnych oraz powiązania z nimi analizy procesów gospodarczych mających miejsce w Australii w analizowanym okresie. Istotne więc było zarówno formułowanie wniosków ogólnych na podstawie danych statystycznych, jak i określenie zjawisk typowych dla gospodarki Australii o charakterze jakościowym. W efekcie artykuł został przygotowany w konwencji analityczno-opisowej, z wykorzystaniem wskazanych poniżej metod i ujęć badawczych.

Znaczna część procesu naukowego została przeprowadzona przy zastosowaniu metod wnioskowania logicznego, w tym głównie analizy, w ramach której dokonano rozbioru zdefiniowanego problemu na elementy składowe, mające charakter między innymi wątków, cech, relacji, zależności, tendencji itp. Składowe były następnie poddawane przede wszystkim wnioskowaniu, rozumianemu jako poszukiwanie logicznego i prawdziwego uzasadnienia formułowanych twierdzeń na podstawie przesłanek logicznych, wraz z dedukcją, dzięki której było możliwe wnioskowanie na podstawie zbioru przesłanek. Dzięki syntezie konkluzje posłużyły do sformułowania wniosków, a w konsekwencji do weryfikacji

i potwierdzenia podstawowej tezy pracy. Wnioskowanie logiczne stosowano także dla uchwycenia i zbadania związków przyczynowo-skutkowych. W trakcie procesu badawczego była także używana metoda komparatystyczna, za pomocą której porównywano wybrane wielkości ekonomiczne, a także studium przypadku — dla zilustrowania wybranych zagadnień, przedstawienia ich szerszego kontekstu oraz dodatkowego potwierdzenia sformułowanych wniosków o charakterze ilościowym i jakościowym.

Przyjętym w niniejszym artykule celem badawczym została podporządkowana jego konstrukcja i struktura. Artykuł składa się z wprowadzenia, w którym został przedstawiony ogólny rys historyczny i przegląd polityk migracyjnych Australii, co jest niezbędne do zrozumienia treści całego artykułu, pięciu części oraz zakończenia. W części pierwszej została podjęta próba zaprezentowania sytuacji na australijskim rynku pracy. W części drugiej opisano założenia australijskiej polityki wizowej. Część trzecia odnosi się do napływu imigrantów do Australii. W części czwartej przedstawiono wpływ imigracji na australijski rynek pracy. Ostatnią, piątą część poświęcono bezpieczeństwu na australijskim rynku pracy. Konkluzje zamieszczone w *Zakończeniu* odnoszą się zarówno w sposób bezpośredni do postawionych tez (podstawowej i pomocniczej), jak również do istotnych faktów, obserwacji oraz prawidłowości zidentyfikowanych w toku procesu naukowego.

Rynek pracy w Australii

Australijski rynek pracy kształtował się i był kształtowany przez politykę imigracyjną Związku Australijskiego. Na początek warto prześledzić wskaźniki makroekonomiczne Australii, aby zrozumieć jej wysokie miejsce we współczesnej gospodarce światowej. W tabeli 1 zostały zaprezentowane najważniejsze dane statystyczne związane z gospodarką Australii.

Tabela 1. Wskaźniki makroekonomiczne Australii

Nazwa wskaźnika	Data pomiaru	Jednostka	Wartość	Zmiana (wartość w poprzednim roku)
Produkt krajowy brutto	12.2017	mln AUD	1 693 799	+2,1% (1 658 960)
Roczne tempo wzrostu PKB	03.2018	%	3,1	+1,3 p.p. (1,8%)
PKB <i>per capita</i>	12.2017	USD	55 926	+0,35% (55 732)
Inflacja rdr	07.2018	%	2,1	+1,1 p.p. (1%)
Stopa procentowa Banku Rezerw Australii	08.2018	%	1,5	0 (1,5%)
Dług publiczny do PKB	12.2017	%	41,9%	+0,9 p.p. (41%)
Wskaźnik rozwoju społecznego (HDI)	2016	miejsce na świecie	2	0 (2)
OECD Better Life Index	2017	miejsce w rankingu	3	-1 (2)

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Australijskiego Urzędu Statystycznego, CIA World Factbook oraz <https://pl.tradingeconomics.com/australia/indicators> [dostęp: 14.12.2018].

Australia ma obecnie rozwiniętą, nowoczesną gospodarkę rynkową. Jest dwunastą największą gospodarką światową, a biorąc pod uwagę poziom PKB na osobę, zajmuje szóste miejsce na świecie. Analizując rating wiarygodności kredytowej, Australia — według wszystkich agencji — znajduje się na poziomie AAA. W tym państwie jest także odnotowywany jeden z najniższych odsetków ubóstwa na świecie — około 12%². Po analizie przedstawionych wskaźników można zauważyć, iż gospodarka australijska znajduje się na wyższym poziomie niż gospodarki wielu rozwiniętych państw europejskich. Australia nadal się rozwija, co więcej, tempo wzrostu jest wyższe niż w poprzednim roku, stopa bezrobocia spada, a PKB od wielu lat — choć nieznacznie — stale rośnie. Powiększył się jedynie dług publiczny w relacji do PKB, ale i tak jest niski, a na pewno niższy niż w przypadku wielu wysoko rozwiniętych krajów europejskich. Związek Australijski od kilkunastu lat znajduje się w pierwszej trójce światowej, jeśli chodzi o wskaźnik rozwoju społecznego (HDI)³ oraz wskaźnik jakości życia (*OECD Better Life Index*)⁴. Przyczyną tego stanu rzeczy jest nie tylko efektywna polityka gospodarcza, ale także skorelowana z potrzebami rynku pracy polityka imigracyjna. Warto przyjrzeć się także wskaźnikom dotyczącym rynku pracy w celu weryfikacji, czy australijski rynek pracy kształtował politykę imigracyjną tego kraju.

Tabela 2. Wskaźniki dotyczące rynku pracy w Australii

Nazwa wskaźnika	Data pomiaru	Jednostka	Wartość	Zmiana (wartość w poprzednim roku)
Stopa bezrobocia	07.2018	%	5,4	-0,2 p.p. (5,6%)
Uczestnictwo w rynku pracy	08.2018	%	65,5	+0,2 p.p. (65,3%)
Stopa bezrobocia młodzieży	07.2018	%	11,1	-1,5 p.p. (12,6%)
Przeciętne wynagrodzenie (brutto)	06.2018	AUD/mies.	4 828	+112 (4 716)
Płaca minimalna (brutto)	07.2018	AUD/mies.	2 876	+96 (2 780)
Wzrost wynagrodzeń	06.2018	%	2,1	+0,2 p.p. (1,9%)
Wiek emerytalny (K i M)	08.2018	rok życia	65,5	0 (65,5)
Wskaźnik zatrudnienia	08.2018	%	62,1	+0,4 p.p. (61,7%)

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Australijskiego Urzędu Statystycznego, CIA World Factbook oraz <https://pl.tradingeconomics.com/australia/indicators> [dostęp: 14.12.2018].

Opisując australijski rynek pracy, należy wspomnieć, że ponad 62% Australijczyków w wieku produkcyjnym wykonuje jakąkolwiek pracę⁵. Jest to wskaźnik na poziomie średniej krajów OECD. Stopa bezrobocia w Australii od lat utrzymuje się na niskim pozio-

² Wskaźnik ubóstwa społecznego (ang. *Human Poverty Indeks*).

³ <http://hdr.undp.org/en/data> [dostęp: 14.12.2018].

⁴ <http://www.oecdbetterlifeindex.org/#/111111111111> [dostęp: 14.12.2018]

⁵ <https://tradingeconomics.com/australia/labor-force-participation-rate> [dostęp: 14.12.2018].

mie i wynosi obecnie 5,4%. Z punktu widzenia problemów badawczych przedstawionych w artykule warte rozpatrzenia jest także bezrobocie długotrwałe, które negatywnie wpływa na samopoczucie, poczucie własnej wartości oraz skutkuje utratą umiejętności, a w efekcie obniża zdolności do zatrudnienia. Bezrobocie długotrwałe w Australii w 2017 roku wyniosło 1,4%, co jest wartością niższą od średniej dla UE, która wynosi 2,2%⁶. Miarą jakości pracy jest przede wszystkim wynagrodzenie oraz inne benefity, także pozapłacowe. Australijczycy zarabiają średnio 56 tysięcy dolarów amerykańskich rocznie, co plasuje ten naród na dziesiątym miejscu na świecie⁷. Kolejnym istotnym czynnikiem na rynku pracy jest gwarancja stałego zatrudnienia. W Australii prawdopodobieństwo, że pracownik stanie się bezrobotny, wynosi 4,3%⁸.

Australia posiada programy pomagające młodym osobom z wykluczonych grup społecznych w płynnym przejściu z poziomu szkoły do podjęcia pracy. Jeden z projektów realizowanych przez Fundację Beacons stwarza możliwość wzięcia udziału w trzyletnim programie, podczas którego szkoła, społeczność lokalna i biznes kooperują ze sobą. Jego celem jest zaoferowanie zatrudnienia młodym ludziom z zagrożonych środowisk — w rezultacie aż 98% z nich podejmuje pracę. Innym projektem sektora pozarządowego oferującym młodym ludziom wsparcie w znalezieniu posady jest BoysTown. Zapewnia on indywidualne doradztwo w szukaniu pracy, pomoc psychologa, szkolenia z czytania, pisania, zdolności interpersonalnych i pomoc w podstawowych czynnościach życiowych. Australijski rynek pracy jest rynkiem dość mało elastycznym, choć reformy poczynione w latach osiemdziesiątych XX wieku oraz po 2010 roku przyczyniły się do jego znacznej liberalizacji.

Przedstawione wskaźniki makroekonomiczne, a w szczególności odnoszące się do rynku pracy ukazują Australię jako jeden z najbardziej rozwiniętych gospodarczo krajów. Stanowi to jeden z głównych czynników przyciągających imigrantów ekonomicznych, których liczba stale rośnie.

Australijska polityka wizowa

Aby zrozumieć przyczyny imigracji do Australii, najpierw trzeba poznać działanie australijskiego systemu wizowego. Czas deklarowanego pobytu na terytorium Australii, a także cel wizyty są podstawą do ich odmiennego traktowania przez rząd australijski. Imigracje krótkoterminowe (czasowe) nie podlegają żadnym szczególnym restrykcjom, a uzyskanie wizy nie stanowi problemu. Głównym przedmiotem regulacji i zainteresowania rządu australijskiego są pobyty stałe. Otrzymanie wizy pobytu stałego jest związane z długotrwałym procesem oraz posiadaniem doświadczenia i określonych umiejętności przez aplikanta (Wrona, 2013).

⁶ https://read.oecd-ilibrary.org/economics/oecd-economic-surveys-australia-2017_eco_surveys-aus-2017-en#page10 [dostęp: 14.12.2018].

⁷ <https://www.imf.org/external/pubs/ft/weo/2018/01/weodata> [dostęp: 14.12.2018].

⁸ Wskaźnik bezpieczeństwa pracy — według OECD mierzony jako liczba osób bezrobotnych w danym roku, ale mających pracę w roku poprzednim, w stosunku do ogólnej liczby zatrudnionych w roku poprzednim.

Imigracja do Australii może odbywać się na podstawie grup następujących wiz:

- goście (wizy turystyczne): całkowity zakaz zatrudnienia, wizy wydawane elektronicznie w celu zwiedzania bądź odwiedzin rodziny, zwykle do 90 dni;
- studenci zagraniczni: wizy wydawane na okres studiów, możliwość pracy do 20 godzin w tygodniu;
- pracownicy wakacyjni (*working holiday* oraz *work and holiday*): ludzie w wieku 18–30 lat, możliwość pracy do 40 godzin w tygodniu, wydawane na 12 miesięcy;
- tranzytowe: dla podróżnych przebywających w Australii do 72 godzin jedynie w celu przesiadki w dalszą podróż, zakaz pracy;
- medyczne: osoby przyjeżdżające do Australii na leczenie, zakaz pracy, wizy wydawane na czas leczenia;
- specjalne: dla obywateli Nowej Zelandii lub dla innych celów, np. podczas czekania na przyznanie wizy stałej;
- łączenie rodzin: rodziny osób przebywających w Australii (obywateli lub rezydentów), zasady i możliwość pracy w zależności od rodzaju wizy dzielą się na stałe i czasowe, posiadacze takich wiz mogą pracować w pełnym wymiarze czasu pracy;
- humanitarne: wizy dla uchodźców i ubiegających się o status uchodźcy, wizy stałe, corocznie limitowane, zazwyczaj jest ich wydawanych kilkanaście tysięcy rocznie;
- pracownicze: w tej kategorii wyróżnia się wiele rodzajów wiz umożliwiających stałą pracę w pełnym wymiarze czasu pracy, przykładowo:
  - innowacja biznesowa i inwestycje: wydawane na okres 4 lat i 3 miesięcy (czasowe) lub stałe, aplikant musi być wskazany przez określoną organizację, mieć doświadczenie w prowadzeniu biznesu lub posiadać 1,5 miliona dolarów australijskich do zainwestowania;
  - właściciel: wiza stała, imigrant musi prowadzić biznes w Australii od minimum 2 lat i posiadać jedną z wiz biznesowych;
  - talent biznesowy: wiza stała, aplikant musi być wskazany przez agencję rządową, posiadać 1,5 miliona dolarów australijskich majątku oraz 3 miliony obrotów, zainwestować 1 milion dolarów australijskich pochodzących od australijskiej firmy *venture capital*;
  - wybitny talent: wiza stała, dla osoby która dokonała wybitnego, międzynarodowego osiągnięcia w dziedzinie sztuki, kultury, sportu lub nauki;
  - program pracowniczego wskazania: wiza stała, aplikant musi być wskazany przez zaakceptowanego pracodawcę australijskiego, mieć poniżej 45 lat, spełnić wymagania dotyczące umiejętności, doświadczenia (m.in. zawód z listy zawodów poszukiwanych) i znajomości języka, a także pozostałe specyficzne dla określonego strumienia;
  - emerytura inwestycyjna: wiza wydawana na 4 lata, aplikant musi mieć ponad 55 lat i dochód powyżej 65 tysięcy dolarów australijskich rocznie, zainwestować minimum 500 tysięcy dolarów australijskich w Australii i nie posiadać dzieci;
  - inwestor: wiza stała, aplikant musi zainwestować w ciągu 4 lat minimum 1,5 miliona dolarów australijskich i mieć wizę czasową;

- regionalny sponsorowany program migracyjny: wiza stała, aplikant musi być wskazany przez pracodawcę mającego siedzibę w regionalnej Australii, mieć poniżej 45 lat, spełnić wymagania dotyczące umiejętności, doświadczenia (m.in. zawód z listy zawodów poszukiwanych) i znajomości języka, a także pozostałe specyficzne dla określonego strumienia;
- pracownicy wykwalifikowani niezależni: wiza stała, aplikant musi mieć zawód znajdujący się na liście zawodów poszukiwanych, mieć poniżej 45 lat w momencie składania wniosku, mieć ocenione odpowiednie kwalifikacje w określonym zawodzie, uzyskać w teście minimum 65 punktów, posługiwać się językiem angielskim na poziomie minimum kompetentnym;
- pracownicy wykwalifikowani wskazani: wiza stała, aplikant musi mieć zawód znajdujący się na liście zawodów poszukiwanych, mieć poniżej 45 lat w momencie składania wniosku, mieć ocenione odpowiednie kwalifikacje w określonym zawodzie, być wskazanym przez australijską agencję stanową lub regionalną, posługiwać się językiem angielskim na poziomie minimum kompetentnym;
- pracownicy wykwalifikowani — absolwenci prestiżowych uniwersytetów: wiza wydawana na 18 miesięcy, aplikant musi mieć poniżej 31 lat, mieć stopień inżyniera uzyskany na uznanej uczelni w ciągu ostatnich 2 lat, nie posiadać wizy 476 ani 485;
- pracownicy wykwalifikowani — regionalni (tymczasowi): wiza wydawana na maksymalny okres 4 lat tym, którzy posiadają wizę nr 475, 487, 495 albo 496, muszą być wskazani przez agencję stanową lub regionalną albo być sponsorowanymi przez rodzinę spełniającą kryteria, aplikant musi mieć zawód znajdujący się na liście zawodów poszukiwanych, mieć poniżej 45 lat w momencie składania wniosku, mieć ocenione odpowiednie kwalifikacje w określonym zawodzie, uzyskać w teście minimum 65 punktów, posługiwać się językiem angielskim na poziomie minimum kompetentnym;
- pracownicy wykwalifikowani — regionalni: wiza stała, aplikant musi posiadać jedną z wiz — 489, 495, 496, 475 albo 487 — lub wizę łączącą A lub B po aplikowaniu o wizę nr 489, 495 albo 487, mieszkać w regionalnej Australii od minimum 2 lat oraz pracować w pełnym wymiarze godzin w określonym regionie regionalnej Australii od minimum 2 lat;
- właściciel sponsorowany przez stan/terytorium: wiza stała, musi posiadać wizę nr 160, 161, 162, 163, 164 albo 165 i przebywać na niej w Australii przez minimum rok w ciągu ostatnich 2 lat, musi prowadzić biznes w Australii od minimum 2 lat;
- inwestor sponsorowany przez stan/terytorium: wiza stała, aplikant musi zainwestować w ciągu 4 lat minimum 750 tysięcy dolarów australijskich i mieć wizę nr 165;
- wiza aktywizacyjna: pobyt przez 3 miesiące/2 lata/4 lata; aplikant musi mieć umiejętności umożliwiające podjęcie aktywności w określonej branży w Australii, być wspierany albo sponsorowany oraz spełnić dodatkowe wymogi;
- absolwent (czasowa): wydawana na okres 18 miesięcy lub okres od 2 do 4 lat, aplikant musi mieć poniżej 50 lat, posiadać odpowiednią wizę, zostać zakwalifikowany na kurs CRICOS, spełnić dodatkowe kryteria;

- praca czasowa (stosunki międzynarodowe): wiza wydawana na okres od 12 miesięcy do 4 lat, aplikant musi w zależności od strumienia: być z kraju, który ma podpisaną umowę z Australią, być rezydentem państw znajdujących się na wyspach Pacyfiku, mieć przywileje i ochronę wynikające z określonej umowy;
- praca czasowa (krótkoterminowy specjalista): na okres 3 miesięcy (lub 6 — w wyjątkowych okolicznościach), aplikant musi być zaproszony lub wspierany przez określoną organizację, posiadać niezbędną wiedzę, umiejętności i doświadczenie, których nie można zdobyć w Australii;
- praca czasowa (deficyt umiejętności): wydana na okres od 1 do 4 lat, aplikant powinien posiadać umiejętności wymagane na stanowisku, na które pracodawca nie może znaleźć chętnych. Stanowisko musi być zatwierdzone przez wskazaną, uznaną organizację⁹.

Dokonując analizy powyższego, należy zauważyć, że w przypadku stałych wiz pracowniczych zawodów, w którym imigrant chce pracować, musi znajdować się na tak zwanej liście zawodów poszukiwanych (ang. *list of eligible skilled occupations*)¹⁰ ustalonej przez australijskie Ministerstwo Pracy i Przemysłu we współpracy z Ministerstwem Spraw Wewnętrznych. Lista ta jest weryfikowana dwa razy w roku — dostosowywana do bieżących potrzeb rynku pracy.

W przypadku niektórych kategorii wiz należy uzyskać minimum 65 punktów (limit został podniesiony 1 lipca 2018 roku, wcześniej wystarczyło 60 punktów) w następujących kryteriach: wiek (30 pkt za wiek w przedziale 25–32), znajomość języka angielskiego (0 pkt za znajomość na poziomie kompetentnym — CAE, 10 pkt za poziom CPE, a 20 pkt za biegłość całkowitą), doświadczenie w zawodzie poza Australią (8–10 lat — 15 pkt, poniżej 3 lat — 0 pkt), doświadczenie w zawodzie w Australii (8–10 lat — 20 pkt, poniżej 1 roku — 0 pkt), edukację (20 pkt za doktorat, 15 pkt za licencjat, dodatkowe punkty za dyplom zrobiony w Australii), a także dodatkowe punkty na przykład za: umiejętności partnera czy studia w regionalnej¹¹ Australii.

Biorąc pod uwagę wymagania językowe, znajomość języka angielskiego na poziomie *competent* (według skali Rady Europy to B2, czyli poziom średniozaawansowany) jest wymagana przy ubieganiu się o większość wiz krótkoterminowych. Ten poziom znajomości języka pozwala imigrantowi porozumieć się w nowym środowisku, zwłaszcza przy pracach bardziej zaawansowanych. Oznacza to również niższe prawdopodobieństwo przejścia danego pracownika na bezrobocie, jednocześnie tworząc popyt na szkolenia językowe pozwalające zwiększyć biegłość językową.

⁹ <https://immi.homeaffairs.gov.au/visas/getting-a-visa/visa-finder> [dostęp: 14.12.2018].

¹⁰ <https://www.homeaffairs.gov.au/trav/work/work/skills-assessment-and-assessing-authorities/skilled-occupations-lists> [dostęp: 14.12.2018].

¹¹ W odniesieniu do wiz często pojawia się termin „regionalna Australia”. Starając się o wize z tej kategorii, wymagania dla aplikanta są bardziej liberalne. Termin ten został stworzony przez rząd w celu promocji regionów poza największymi aglomeracjami, biorąc pod uwagę także wyrównanie gęstości zaludnienia na obszarze Australii. Do regionalnej Australii zalicza się obecnie wszystkie tereny poza Australijskim Terytorium Stołecznym, Perth, Melbourne, Sydney, Brisbane, Central Coast, Wollongong, Newcastle oraz Gold Coast.

Wszyscy aplikujący o wizy stałe muszą spełnić wymagania zdrowotne. W zależności od tego, gdzie migrant mieszka, badania medyczne odbywają się na terytorium Australii lub w kraju jego pochodzenia. Obowiązkowo każdy imigrant musi przejść konsultacje lekarskie, zrobić zdjęcie rentgenowskie klatki piersiowej oraz przejść test na nosicielstwo wirusa HIV. W przypadku wiz czasowych imigranci przedstawiają prześwietlenie klatki piersiowej jedynie w przypadku, gdy pochodzą z kraju o wysokim ryzyku wystąpienia gruźlicy. Badanie stanu zdrowia przyszłego obywatela Australii już na wstępie pozwala odrzucać jednostki chore, które byłyby obciążeniem dla australijskiego systemu opieki zdrowotnej.

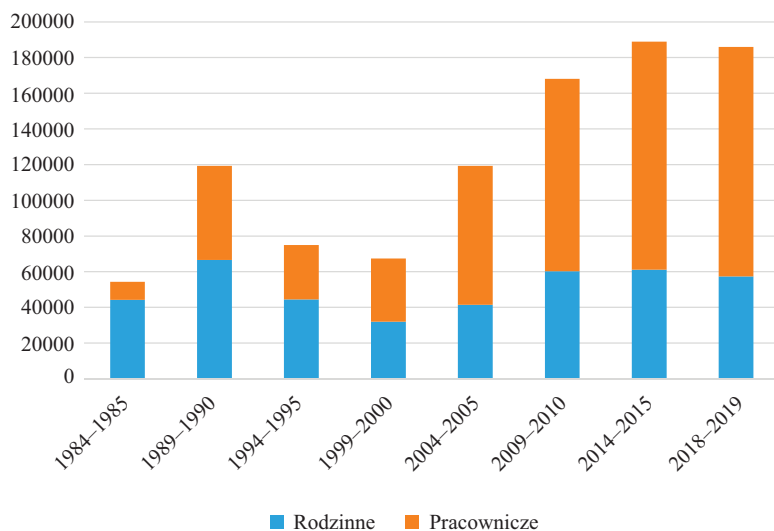
Ważnym kryterium do spełnienia na drodze do otrzymania wizy jest posiadanie łagodnego charakteru. Warunek ten może być sprawdzony na wiele sposobów, począwszy od oświadczeń, przez zaświadczenia o niekaralności, a skończywszy na testach psychologicznych przeprowadzanych przez policję. Rząd Australii dba w ten sposób o bezpieczeństwo swoich mieszkańców.

Imigracja pracownicza do Australii

Stała imigracja do Australii jest limitowana. Od 2011 roku roczny limit przyznawanych wiz stałego pobytu wynosi 190 tysięcy, obejmując szczegółowe limity w określonych kategoriach wiz. Tuż po wojnie Australia stawiała na zwiększenie liczby ludności. Popularność zdobyło wówczas zdanie wypowiedziane przez Arthura Calwella, pierwszego po wojnie australijskiego ministra imigracji pracowniczych, że Australia musi zwiększyć liczbę ludności albo zginąć (Strahan, 1996). Od drugiej wojny światowej do końca lat osiemdziesiątych XX wieku większość przyznawanych wiz stanowiły wnioski z kategorii łączenia rodzin. Dopiero w latach dziewięćdziesiątych XX wieku, szczególnie za rządów Johna Howarda, zaczęto przywiązywać większą wagę do imigrantów z kategorii pracowniczych. Jeszcze w połowie lat osiemdziesiątych XX wieku wize z kategorii pracowniczych stanowiły poniżej 20% wydawanych wiz, podczas gdy obecnie to prawie 70% wszystkich wydawanych wiz dla imigrantów ze strumienia migracyjnego.

Mimo rosnącego zapotrzebowania na pracowników, mającego odzwierciedlenie we wzrastającej liczbie limitów w kategorii wiz pracowniczych, tematem debaty publicznej w Australii jest możliwość ograniczenia powyższych progów. Były premier Tony Abbott jest zdania, że zwiększona podaż siły roboczej wywiera presję na obniżkę płac, a zwiększony popyt na nieruchomości prowadzi do wzrostu ich cen. Scott Morrison, obecny premier, także jest zwolennikiem ograniczenia limitów migracyjnych w odniesieniu do stałych migracji. W listopadzie 2018 roku zapowiedział, że jest planowane zmniejszenie limitów o 30 tysięcy, do poziomu 160 tysięcy rocznie. Jako przyczynę podał problemy największych miast, które zmagają się z coraz większymi korkami, zagęszczeniem w komunikacji publicznej oraz brakiem miejsc w szkołach (Kwan, 2018). W największym mieście Australii, Sydney, liczba mieszkańców wzrasta rocznie o ponad 100 tysięcy, czego główną przyczyną są imigranci, którzy wybierają je jako miejsce do życia.

Wykres 1. Limity wydawanych wiz w latach 1984/1985¹²–2018/2019 z podziałem na wizy z kategorii łączenia rodzin oraz pracownicze wraz z udziałem wiz pracowniczych w ogólnej liczbie wiz

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych Parlamentu Australii oraz australijskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Warto przyjrzeć się strukturze limitów wizowych dotyczących wiz stałych. Przedstawione w poniższej tabeli dane nie obejmują komponentu humanitarnego, w stosunku do którego istnieją osobne progi. Limity w odniesieniu do tej kategorii wiz wynoszą w ostatnich dziesięciu latach kilkanaście tysięcy rocznie. Uzyskanie wizy humanitarnej jest trudne, poprzedzone zazwyczaj kilkuletnim procesem rozpatrywania wniosku. Także z tego wynika duża popularność wiz pracowniczych.

Imigracja czasowa odgrywa ogromną rolę, jeśli chodzi o wpływ na gospodarkę i rynek pracy. Obecne rodzaje wiz pracowniczych zostały wprowadzone w połowie 2017 roku — nie powstały jeszcze szczegółowe statystyki o ich posiadaczach. Z danych z roku finansowego 2015–2016 wynika, że w Australii zostało wydanych ponad 2,6 miliona wiz czasowych umożliwiających ich właścicielom pracę, z czego: około 1,9 miliona wiz dla obywateli Nowej Zelandii, około 310 tysięcy wiz studenckich, około 215 tysięcy wiz typu *working holiday*, 85 tysięcy wiz z kategorii pracowników wykwalifikowanych oraz około 130 tysięcy wiz z kategorii rezydentów czasowych.

¹² Dane statystyczne są w Australii podawane w odniesieniu do roku finansowego, który trwa tam od 1 lipca danego roku do 30 czerwca kolejnego.

Tabela 3. Limity wydawanych wiz stałego pobytu w Australii w latach 2017–2018 i 2018–2019

Strumień i kategoria	2017–2018	2018–2019
Strumień pracowniczy		
Sponsorowane pracownicze	48 250	48 250
Pracownicy wykwalifikowani niezależni	43 990	43 990
Sponsorowane przez rząd/region	28 850	28 850
Inwestycje, innowacje, biznes	7 260	7 260
Wybitny talent	200	200
Pracownicze ogółem	128 550	128 550
Procent wszystkich wydanych wiz	68,9%	68,9%
Strumień łączenia rodzin		
Partner	47 825	47 825
Rodzic	8 675	8 675
Inne z kategorii łączenia rodzin	900	900
Łączenie rodzin ogółem	57 400	57 400
Procent wszystkich wydanych wiz	30,8%	30,8%
Specjalne uprawnienia	565	565
Łącznie	186 515	186 515
Dzieci	3 485	3 485

Źródło: opracowanie własne na podstawie danych australijskiego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Interesującym przypadkiem, szczególnie w kontekście rozpatrywanego problemu, są wize specjalne nr 444. Na podstawie transtasmańskiej umowy podróźnej zawartej między Australią a Nową Zelandią w 1973 roku obywatele Nowej Zelandii nie muszą starać się o wizę, aby przylecieć do Australii. W momencie przybycia otrzymują oni wizę specjalną, która upoważnia ich do pracy i studiowania w Australii bez żadnych limitów. Cechą tej wyjątkowej wizej jest to, że jest ona czasowa, jednak nieograniczona co do okresu — jej okres ważności kończy się wraz z powrotem Nowozelandczyka do swojej ojczyzny. Warunkami jej otrzymania są: niekaralność, dobry stan zdrowia (brak gruźlicy), karta pokładowa oraz paszport nowozelandzki. Grupa osób posiadających tego rodzaju wizę jest trudna do oszacowania, ponieważ część obywateli Nowej Zelandii przyjeżdża do Australii w celach turystycznych, część na studia (australijskie uczelnie są jednymi z najlepszych na świecie), a jedynie część w celach pracowniczych (zarobki wyższe niż w Nowej Zelandii). Debata publiczna toczyła się na temat świadczeń socjalnych, które należały się Nowozelandczy-

kom. Aż do połowy lat osiemdziesiątych XX wieku każdy Nowozelandczyk przebywający na terytorium Australii miał dostęp do wszystkich świadczeń socjalnych — na tych samych zasadach co obywatel Australii. W 1986 roku wprowadzono obowiązek sześciomiesięcznego pobytu jako rezydent australijski przed rozpoczęciem pobierania jakichkolwiek świadczeń. W 2000 roku okres ten wydłużono do dwóch lat. W 2001 roku zawarto umowę o systemie opieki społecznej, w której określono, iż obywatele Nowej Zelandii w Australii są uprawnieni jedynie do rent, emerytur oraz dodatków opiekuńczych (za opiekę nad niepełnosprawnymi). Aby otrzymać inne świadczenia, posiadacz nowozelandzkiego paszportu musi uzyskać wizę stałego pobytu lub status rezydenta.

Obecnie najbardziej poszukiwanymi pracownikami w Australii są księgowi, informatycy, a także kucharze, mechanicy oraz higieniści dentyści.

Wpływ imigracji na australijski rynek pracy

Analiza wpływu migracji na rynek pracy należy do zagadnień najczęściej podejmowanych przez australijskich badaczy migracji zajmujących się ekonomiczną stroną migracji. Biorąc pod uwagę wpływ imigrantów na ogólną stopę bezrobocia w Australii, można stwierdzić, iż ich napływ nie wpłynął negatywnie na ten wskaźnik. Czasowy wzrost bezrobocia był obserwowany jedynie w momencie wzmożonego napływu imigrantów, przez czas potrzebny imigrantom na znalezienie pracy (Chapman, Cobb-Clark, 1999). Wpływ imigracji na stopę bezrobocia zależy także od kategorii wizej, na podstawie której imigranci przybyli do Australii. Badania w tym zakresie prowadzili Clive Brooks i Lynne S. Williams (1995). Imigranci przybyli na podstawie wiz humanitarnych, cechujący się niską znajomością języka angielskiego oraz niskimi kwalifikacjami, są narażeni na bezrobocie. Z drugiej strony posiadacze wiz pracowniczych, których uzyskanie wiąże się z koniecznością spełnienia wielu warunków, w tym wskazania przez potencjalnego pracodawcę, praktycznie nie doświadczają bezrobocia. Należy pamiętać, iż pozytywną wartością dodaną, jaką tworzą imigranci, jest popyt na wiele dóbr — co przyczynia się do wzrostu popytu na pracowników budujących nowe drogi czy prowadzących restauracje (Karmel, 1953). Wzrasta także popyt na szkolenia, co oznacza zyski także w tym obszarze. Wieloletni pracownicy także chętniej biorą udział w nowych szkoleniach, podnosząc swoje umiejętności (Stromback, Biffel, Bushe-Jones, Clarke, Dawkins, Nicholls, Preston, 1993). Udowodniono również, że imigranci powodują wzrost inwestycji, przywożąc do Australii kapitał (Lloyd, Williams, 1996).

Napływ imigrantów mógłby powodować na rynkach liberalnych niewielką presję na zmniejszenie płac, także wśród wieloletnich pracowników, z uwagi na niższe wymagania płacowe imigrantów. Jednak australijski rynek płac jest dość mocno regulowany i władze mogą wprowadzić redukcję płacy minimalnej jedynie w wyjątkowych sytuacjach — napływ imigrantów jest jedną z nich, co rząd tłumaczy możliwością wzrostu poziomu inflacji (Wrona, 2016). Jednak wiele badań wykazało, że taka sytuacja nie ma miejsca. Badania Melissy Bond oraz Noela Gatsona dowodzą, że dzięki elastyczności zarobków imigranci przyczyniają się do wzrostu liczby pracowników o 1% w danej grupie zawodowej.

Wieloletni pracownicy z tej grupy doświadczają dzięki temu wzrostu wynagrodzeń o 0,4% (Bond, Gatso, 2011).

Dodatkową zaletą australijskiego rynku pracy jest przywracanie zawodów wymierających. Australijski rząd tworzy listę zawodów deficytowych, na której w 2017 roku znaleźli się między innymi: kotlarze, tapicerzy oraz ślusarze.

Bezpieczeństwo na australijskim rynku pracy

Czynnikiem, który w największej mierze przyciąga pracowników na australijski rynek pracy, są zarobki. Średnie zarobki australijskie są na poziomie amerykańskich. W Europie nieznacznie wyższe średnie zarobki osiąga się w Luksemburgu, Norwegii, Szwajcarii, Danii oraz na Islandii. Średnia dla Australii jest wyższa od nowozelandzkiej o jedną trzecią, co stanowi jedną z przyczyn intensywnej migracji Nowozelandczyków. Przeciętny Australijczyk zarabia cztery i pół razy więcej od Polaka. Dystans do najbogatszego kraju Oceanii (poza Nową Zelandią), Fidżi, jest ponad pięciokrotny w odniesieniu do średnich zarobków¹³.

Za australijski system opieki socjalnej jest odpowiedzialny Centerlink — instytucja podobna do polskiego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, która ma wgląd do wszystkich danych będących w posiadaniu urzędów skarbowych. Urzędnicy Centerlink skrupulatnie sprawdzają wszystkie nieruchomości i dochody danej osoby, a następnie przyznają różnego rodzaju benefity. Zasiłek rodzinny jest przyznawany na każde dziecko (nawet w przypadku jedynaków) z zastrzeżeniem dochodów na osobę nieprzekraczających 44 tysięcy dolarów australijskich rocznie. Zasiłek dla bezrobotnych jest wypłacany raz na dwa tygodnie i wynosi obecnie 550 dolarów australijskich, uprawnia też do darmowych wizyt u lekarzy podstawowych specjalności oraz zniżek na leki. Warto wspomnieć, że zasiłek przysługuje także przy bardzo niskich zarobkach, wynosi on jednak wtedy jedynie 104 dolary australijskie (co dwa tygodnie). Żeby otrzymać zasiłek dla bezrobotnych (ang. *newstart allowance*), trzeba być rezydentem australijskim i mieszkać w Australii minimum 104 tygodnie przed dniem złożenia wniosku o zasiłek (wymóg ten nie zawsze musi być spełniony, np. wizy specjalne). Zasiłek ten może być przyznany jedynie rezydentom, czyli obywatelom australijskim, posiadaczom wiz stałego pobytu albo obywatelom Nowej Zelandii (jedynie posiadaczom wiz ochronnych, czyli mieszkającym w Australii przez 12 miesięcy w okresie 2 lat przed 26 stycznia 2001 roku). Posiadacze którejkolwiek z wiz czasowych, najbardziej popularnych wśród pracowników cudzoziemskich, nie mają prawa do zasiłku dla bezrobotnych. Jedynym wyjątkiem w tej kwestii są osoby, które otrzymały wizę humanitarną. Reguły dotyczące zasiłku dla bezrobotnych odnoszą się także w większości przypadków do pozostałych świadczeń socjalnych.

Z uwagi na fakt, iż imigranci przybywający do Australii na podstawie wiz krótkoterminowych nie mają prawa do jakichkolwiek świadczeń socjalnych, można wnioskować, że głównym czynnikiem przyciągającym pracowników cudzoziemskich jest wynagrodzenie,

---

¹³ Dane IMF.

które jest znacznie wyższe niż w krajach rozwijających się. Jest ono najwyższe spośród krajów Azji i Pacyfiku (poza przeludnionym Singapurem), dlatego też zdecydowana większość imigrantów z tego regionu wybiera Australię jako cel swoich podróży.

Zakończenie

Australijska gospodarka jest często porównywana do węża, który jest głodny w okresach prosperity (zwiększając limity migracyjne i tworząc zachęty do osiedlania) oraz najedzony w okresach recesji (zmniejszanie limitów). Rząd Australii opracował szczegółowe kryteria w przypadku przyznawanych wiz pracowniczych, dzięki którym imigranci otrzymujący daną wizę pozytywnie wpływają na rynek pracy, a także na rozwój gospodarczy całego kraju. Dzięki testom i niezbędnym minimalnym wymogom punktowym imigrant musi znać język angielski przynajmniej na poziomie komunikatywnym — nie trzeba mu wtedy zapewniać kursów językowych, może się porozumieć w miejscu pracy. Musi być w wieku produkcyjnym, a także przejść badania lekarskie, żeby nie obciążać australijskiej służby zdrowia. W większości przypadków musi mieć zapewnioną pracę — nie obciąża wówczas systemu socjalnego.

Podczas rekrutacji pracowników do firm z sektora usług oprócz doświadczenia i biegłej znajomości języka angielskiego liczą się kreatywność i myślenie lateralne. Często pracownicy sami muszą znaleźć najlepsze rozwiązanie jakiegoś służbowego problemu. Podobnie jest na trzecich najlepszych na świecie uczelniach australijskich¹⁴, na których częstym ćwiczeniem są właśnie studia przypadków. Prowadzi to do większej samodzielności studentów i lepszego radzenia sobie na rynku pracy. Imigranci w środowisku pracy są bardziej aktywni, sumienni i kreatywni od Australijczyków — wiedzą, że ich znajomość języka angielskiego jest mniejsza, a także zależy im na utrzymaniu zatrudnienia.

Widoczna jest coraz większa przewaga w wydawaniu wiz pracowniczych nad tymi z kategorii łączenia rodzin, co świadczy o coraz bardziej powszechnym zwracaniu uwagi na rozwój gospodarczy kraju. Obecnie prawie 70% wiz stałego pobytu jest przyznawanych aplikującym o wize pracownicze. Coraz większe znaczenie ma również imigracja krótkoterminowa — rocznie około 85 tysięcy wiz jest wydawanych pracownikom wykwalifikowanym, a wraz z pozostałymi wizami „okołopracowniczymi” liczba ta wzrasta do 2,6 miliona, co stanowi około 10% populacji Australii. Jest to wielki zasób siły roboczej odpowiedzialnej za zmiany na rynku pracy.

Warto dodać, że według prognoz Międzynarodowego Funduszu Walutowego australijska polityka imigracyjna spowoduje zwiększenie wzrostu australijskiego PKB o 1% w latach 2020–2050 z uwagi na złagodzenie skutków powszechnego starzenia się społeczeństwa (Australian Government, Department of Home Affairs, 2018). Imigranci z kategorii pracowniczych wpływają na gospodarkę Australii na wiele sposobów. Po pierwsze, równoważą starzenie się australijskiego społeczeństwa, podwyższając zasoby siły roboczej

---

¹⁴ Aż sześć uczelni australijskich znajduje się w pierwszej setce najlepszych uczelni świata (po brytyjskich i amerykańskich) według rankingu szanghajskiego z 2018 roku; <http://www.shanghai-ranking.com/ARWU2018.html> [dostęp: 14.12.2018].

i zwiększając produktywność. Po drugie, pomagają pracodawcom w pozyskiwaniu deficytowych umiejętności, których brakuje na australijskim rynku pracy. Po trzecie, migranci płacą podatki, otrzymując także wsparcie od rządu, np. w postaci pomocy socjalnej, aczkolwiek dla australijskiego rządu zyski i tak przewyższają poniesione wydatki. Także różnorodność imigrantów pomaga firmom osiągnąć sukces w globalnej gospodarce dzięki innowacyjności.

Już niskie i wciąż malejące, niespełna sześcioprocentowe bezrobocie, obniżające się również wśród młodzieży, rosnący wzrost wynagrodzeń — to tylko niektóre wskaźniki rynku pracy, które zostały osiągnięte dzięki rozsądnej, skorelowanej z rynkiem pracy polityce migracyjnej Australii. To również główne czynniki, które przyciągają imigrantów do Australii. Wysoki rozwój gospodarczy, najwyższy spośród państw regionu, powoduje przyciąganie imigrantów ekonomicznych. Obecność aż sześciu australijskich uniwersytetów wśród stu najlepszych uczelni na świecie jest magnesem dla najlepszych studentów, którzy po ukończeniu uczelni coraz częściej osiedlają się w Australii na stałe.

Polityka imigracyjna Australii wpływa pozytywnie na australijski rynek pracy. Przybywający do Australii wyselekcjonowani imigranci powodują wzrost popytu na wiele usług, na czym korzystają też autochtoni. Cudzoziemcy uzupełniają deficyty pracowników na rynku pracy, przyczyniają się do wzrostu poziomu płac i liczby szkoleń, na czym także korzystają pracownicy wieloletni. Dzięki nim również pracodawcy zwiększają swoje oszczędności, zatrudniając tanich, wysoko wykwalifikowanych, sumiennych i kreatywnych pracowników.

Wiele krajów europejskich zaczyna korzystać z rozwiązań wypracowanych w Australii w zakresie powiązania imigracji z rynkiem pracy, korygując swoje polityki migracyjne oraz wprowadzając rozwiązania ułatwiające imigrantom start na krajowym rynku pracy. Przykładem mogą być Niemcy, w których trwają prace nad ułatwieniami mającymi przyciągnąć około 1,6 miliona pracowników deficytowych. Natomiast Francja czy Belgia to państwa, które przez wiele lat prowadziły kolonialno-humanitarną politykę migracyjną, poprzez którą rekompensowały czasy kolonialne, przyjmując imigrantów z byłych kolonii bez jakichkolwiek kryteriów wejściowych. Często okazuje się, że imigranci ci obciążają systemy opieki zdrowotnej tych państw, nie mają kwalifikacji potrzebnych na rynku pracy, a także stwarzają zagrożenie dla bezpieczeństwa państwa i jego obywateli. Z obydwu krajów pochodziła również największa liczba terrorystów. Rozbieżne spojrzenia na kwestie migracji, często związane z bezpieczeństwem poszczególnych państw, spowodowały fiasko układu z Schengen. Obecnie wiele państw europejskich przywraca granice, wprowadzając rozwiązania powodujące większą selektywność przyjmowanych cudzoziemców. Coraz częściej są także stosowane rozwiązania australijskie w zakresie przeciwdziałania nielegalnej imigracji. Przykładem może być rząd Holandii, który w 2017 roku — wzorem Australii¹⁵ — wyprodukował film zniechęcający imigrantów do nielegalnego przybywania do Niderlandów.

---

¹⁵ W 2015 r. w ramach operacji niepodległych granic Australia stworzyła kampanię w prasie, radiu, telewizji, internecie i w mediach społecznościowych, w której w kilku językach próbowano zniechęcić nielegalnych imigrantów do podróży do Australii.

Bibliografia

- Australian Government, Department of Home Affairs (2018). *Shaping a Nation Population Growth and Immigration Over Time*. Pobrane z: <https://cdn.tspace.gov.au/uploads/sites/107/2018/04/Shaping-a-Nation.pdf> [dostęp: 14.12.2018].
- Australian Government, Department of Home Affairs (2018). *Visa options* Pobrane z: <https://immi.homeaffairs.gov.au/visas/getting-a-visa/visa-finder> [dostęp: 14.12.2018].
- Australian Government, Department of Home Affairs (2018). *Lists of eligible skilled occupations*. Pobrane z: <https://archive.homeaffairs.gov.au/trav/work/work/skills-assessment-and-assessing-authorities/skilled-occupations-lists> [dostęp: 14.12.2018].
- Bond, M., Gatson, N. (2011). The Impact of Immigration on Australian-born Workers: An Assessment Using the National Labour Market Approach. *Economic Papers*, vol. 30, iss. 3, s. 400–413.
- Brooks, C., Williams, L.S. (1996). *Understanding Immigrants and the Labour Market: The 1990–94 Recession and Recovery in Perspective*. Canberra: Bureau of Immigration, Multicultural and Population Research/Australian Government Publishing Service.
- Chapman, B., Cobb-Clark, D. (1999). A Comparative Static Model of the Relationship between Immigration and the Short-Run Job Prospects of Unemployed Residents. *Economic Record*, vol. 75, iss. 4, s. 358–368.
- Crowley, F.K. (1973). *Modern Australia in Documents*, t. 1: 1901–1939. Melbourne: Wren.
- Gibb, D.M. (1982). *National Identity and Consciousness: Commentary and Documents*. Melbourne: Nelson.
- Karmel, P. (1953). The Economic Effects of Immigration. W: H.E. Holt, A.A. Calwell, W. Borrie (red.), *Australia and the Migrant*. Sydney: Angus and Robertson.
- Kwan, B. (2018). 'Enough, enough, enough': PM to cut Australia's migration intake. Pobrane z: <https://www.sbs.com.au/news/enough-enough-enough-pm-to-cut-australia-s-migration-intake> [dostęp: 14.12.2018].
- Lencznarowicz, J. (2005). *Australia*. Warszawa: Trio.
- Lloyd, P.J., Williams, L.S. (1996). Globalisation, Foreign Investment and Migration. W: P.J. Lloyd, L.S. Williams (red.), *International Trade and Migration in the APEC Region*. Melbourne–Oxford: Oxford University Press.
- Phillips J., Simon-Davies, J. (2017). *Migration to Australia: a quick guide to the statistics*. Pobrane z: https://www.aph.gov.au/About_Parliament/Parliamentary_Departments/Parliamentary_Library/pubs/rp/rp1617/Quick_Guides/MigrationStatistics [dostęp: 14.12.2018].
- Strahan, L. (1996). *Australia's China: Changing Perceptions from the 1930s to the 1990s*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Stromback, T., Biffi, G., Bushe-Jones, S., Clarke, J., Dawkins, P., Nicholls, S., Preston, A. (1993). *Immigration, Skill Transfer and Industry Restructuring in Western Australia*. Canberra: Bureau of Immigration Research.
- Wrona, M. (2013). Analiza wyników badań nad wpływem imigracji na gospodarkę Australii. W: J. Osiński, M. Pachocka (red.), *Zmieniający się świat. Perspektywa demo-*

graficzna, społeczna i gospodarcza. (171–182). Warszawa: Oficyna Wydawnicza Szkoły Głównej Handlowej.

Wrona, M. (2016). *Imigracja a gospodarka. Doświadczenia Australii*. Warszawa: CeDeWu.

Źródła danych statystycznych

Parlament Australii (Parliament of Australia)

Australijskie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Home Office)

Australijski Urząd Statystyczny (Australian Bureau of Statistics)

CIA World Factbook

<https://pl.tradingeconomics.com/australia/indicators>

<http://hdr.undp.org/en/data>

<http://www.oecdbetterlifeindex.org/#/11111111111>

https://read.oecd-ilibrary.org/economics/oecd-economic-surveys-australia-2017_eco_surveys-aus-2017-en#page10

The influence of Australian immigration policy on labour market in Australia

Summary

There are many stereotypes about immigration influence on labour market. Many countries, because of the fear of negative effects of newcomers arrival, decided to introduce legal obstacles which were to limit their inflow. There are social groups which welcome new immigrants enthusiastically. Undoubtedly, these are employers who think that immigration will affect the fall of production costs and the cut of wages. However, a lot of governments are trying to limit immigration. All the relations are best seen on the example of one of the 'largest' immigration economies of the world, that is, Australian economy. Very low unemployment and inflation rates, high Gross Domestic Product combined with big hospitality of Australians, breathtaking views and a lot of free areas make Australia one of the most popular destination countries among immigrants. Australian immigration policy reduces negative results of economic crises and helps in reaching higher level of economic development than countries which are not destination countries of immigrants, thanks to correlation with labour market needs. The author will present analyses concerning Australian labour market extended with the latest scientific findings conducted by author and Australian migration researchers: Melissa Bond, Noel Gatson, Neville Norman, Thorsten Stromback, Peter J. Lloyd, Lynne S. Williams, Bruce Chapman and Deborah Cobb-Clark.

Key words: immigration, Australia, labour market, migration policy, workforce